

Publicerad 2016-12-09 14:36 av örnräven

En text om tiden. Och om viljan att bestå.

Ett rödgult höstträd

Ett rödgult höstträd på en öde åker.

Tänker jag bestämt, att jag vill vara.

När jag i ljusets hastighet tittar ut genom fönstret och frågar mig själv, hur god jag måste vara?

För att för evigt bestå.

För att häpna, den gamla mannen bredvid i ensamt majestät, till tårar.

Hur gör man för att glömma, för att börja om på nytt?

Hur får man en övergiven stad att blomstra,
likt ett träd?

Är du god, frågar mig mannen bredvid.

Jag vill innerligt veta.

Vill dra i nödbromsen.

Stanna tåget.

Tiden.

Är det ingen som ser det jag ser?

Tro eller inte tro...

Jag blundar en stund, somnar in i den fullsatta tågekupén.

I drömmen, står jag på den iskalla tågrälsen
och beskådar det rödgula höstträdet, på åkern.

Jag häpnas fullständigt.

Ser liv växa ur kadaver, blir hastigt väckt.

Av konduktören.

Nästa stopp är Degefors unge man,
du är framme.

Ännu en epok är över.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren örnräven med Poeter.se id #70278 innehar upphovsrätten